

Екатерина Ненчева

Изгря на устни ми тогава...

Изгря на устни ми тогава
За теб рубин най-чист,
Но ти стопи го в миг-забравата
Със взора си лъчист.

За теб в очи ми пак изгряха
Рой пролетни лъчи.
Но тях безследно угасиха
пак твоите очи...

Но, ах, защо и черната тъга
Не угасиха я очи ти?
Тъгата вечна и сега
Пак мъчи ми гърдите...

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Пламен Барух

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6475>]